



Olav Madland er 44 år og bosatt i Bærum utenfor Oslo. Han er en allsidig mosjonist med deltakelse i både Birkebeinerrennet, -rittet og flere andre arrangementer. Han liker å slite litt.

Olav lar stafettspinnen gå videre til Aslak Berglund fra Oslo.

Skribentstafetten

Verdens vakreste skirenn

Været er lett skyet, festet er godt og frasparket gir god fart fremover. Jeg føler på kroppen at farten kan økes, men jeg er redd for å irritere løperen foran og holder igjen for å ikke gli inn på skiene og skape trøbbel for takten hans.

En kar kommer gampene ute i løssnøen til venstre kanskje litt frustrert av å ikke få ut alt, – blikket mitt glir ut til høyre for å se om det er mer plass der. Det er jevnt i feltet, – det er jammen godt vi ikke er i Vasan der man må være ekstremt gentleman for å ikke bli uglesett. Her er vi bare 500 tror jeg, noe som tilsier at spredningen blir bedre når vi har passert Skramstad, og Dølfjellet ligger foran oss.

Jeg tar en kikk ned på pulsklokken, den forteller at det er ingen fare for tempo og takt maksimum så langt er 156. Den gode gliden og det perfekte feste, skal kameratene fra Kikut og Løvlia ha æren for. Jeg har ikke tidligere blitt proppet så full av gode råd som på turen oppover kvelden før. Selveste Per Knut Håland ble ringt for å få de siste råd om smøring, glider og klister.

Nå er toppen nådd og vi er på full fart inn på Skramstad. «Løpet er avbrutt», hører jeg noen rope ut mens jeg glir lett inn på sletta mot den første offisielle matstasjonen. Det er ikke alle det fungerer like godt for tenker jeg, etter brudd i fjor med 38,5 i feber. Jeg fortsetter derfor 50 meter til før det er full stopp. Først nå forstår jeg at forberedelsene til turen ikke ville gi mer enn noen ekstra kopper med Maxim og en skitur på 2 mil. Jeg bestemmer meg derfor for at ski sesongen ikke skal ende med dette.

Testet kurs

Motivasjonen er stor for et lengre turrenn for å teste teknikkforbedringene fra kurset til Mikkelsplass og Mundal i januar. Valget faller ned på Trollski Maraton med start på Venabygd fjellet og målgang på Sjursjøen, også kalt verdens flotteste og lengste skirenn. Takk til sekretariatet på birken som tok 95 km distansen inn som seedingsgrunnlag for neste år.



Olav Madland.

Fredag 13. april ankommer jeg Venabu hotell ved inngangsporten til Rondane. I sekretariatet er optimismen stor for at dette vil bli et skikkelig vellykket renn som kanskje ville slå deltagelsesrekorden for første gang siden løpet ble arrangert, den gang med 440 målpasserende. Riktignok går ikke alle 95 kilometer, arrangørene har laget ulike distanser med den korteste på 20 km. Dette er med andre ord et løp både for de som vil slite, og for de som vil ha en fin lørdagstur.

Dagen etter våker jeg i god tid før startskuddet går klokken 08:00. Til frokost møter jeg Børre som har gått løpet samtlige 12 ganger det er arrangert. Han er i ferd med å avslutte frokostritualet som består i tre breddfulle tallerkener med havregrøt.

Det er minus en på startstreken, blå himmel og helt vindstille og ca 220 løpere står klare for sette av gårde i grålysninga. Pang, starten går og vi suser av gårde i et storslått fjellterrenng. Her er det ikke trangt om plassen verken i eller utenfor sporet. Terrenget og usikten er majestetisk og jeg må smile til meg selv ved 9 tiden da solen begynner å stige opp i vest og jeg har lagt bak meg to mil og jeg fremdeles kan se teten et stygge lengre fremme. Som dere forstår er terrenget utrolig åpent med høydetrug i øst og Gudbrandsdalen i vest. To mil senere ligger jeg fremdeles på ca. 30 minutter pr. mil som er veldig bra til meg å være. Vi er 10 løpere som holder følge i god og jevn rytme. Takten økes imidlertid når vi får se ryggen med pulje 4 og

oppover fra birken foran oss. Snart er de lagt bak, dog må vi også akseptere å bli forbigått av noen få. Ingen roper «løype», vi skifter spor når noen blir tatt igjen.

Slitsomt

De neste 5,5 milene er mer slitsomme med opptil 11 varmegrader og sugende påskesluis gjennom småskog, granskog og til sist stigning opp til Pellestova og Nordseter. De andre 9 løperne i puljen er borte, de mistet jeg på matstasjonen etter 5 mil og før mildværet satte inn for alvor. Før stigningen opp til Pellestova begynner jeg å føle meg sliten, ikke i kjelleren men i første etasje for å bruke Bjørgen sjargong. Jeg stopper derfor i bakken og legger på ny smøring for første gang siden start. Jeg har vært heldig med underlaget som har fungert i 75 kilometer og med skiftene føre fra skare til slusj. Jeg legger på universal som vil gir feste og lite sug i nedforbakkene. Jeg føler meg som ny etter skiftingen av smurning og en liten tube sukkergele. De siste 20 kilometerne går bra unna, og kreftene holder til en liten sluttspurt i sløyfa inn mot mål.

Alt fungerte veldig bra takket være fantastisk vær, godt med matstasjoner og godt merkede løyper. Løpet kan anbefales, det går 5. april i 2008. Nå klargjør jeg meg for Birkebeinerrittet og Birkebeinerløpet etter å ha startet å delta i konkurranser etter å ha passert 41. Takk for invitasjonen, Marie. Hilsen Olav.

Stafett-arkivet

Se tidligere skribentstafetter på www.nettbirken.no. Der ligger en egen link i spalten til venstre til tekstene som er skrevet. Skribentstafetten har pågått siden 2004 og samler inntrykk og opplevelser fra mosjonister rundt om i landet. Skribentene velger selv hvem som skal skrive neste innlegg.



<http://www.nettbirken.no/skribentstafetten/>